

שאיפה למצוינות!
לזכרו של רס"ל ניר קריצמן

עמותת נירים | עלון מס 15 | אוגוסט 2019

מוקדש לבוגרי נירים מסיימי י"ב - צוות לפיד

בחודש יולי 2019 התקיים טקס סיום המסלול של צוות לפיד, שהיה מרגש ומעצים. 29 נערים ונערות שעברו מסלול לא פשוט, שמכירים את החיים מהצד המקולקל וגם מהצד שיודע לתקן, שיודעים לבחור נכון, לבחור בחיים, שיתפו את הנוכחים בסיפורי חייהם ובתהליך שעברו בנירים. להיכל התרבות בנהריה הגיעו כ-600 אורחים - משפחות, סגל, חברי וועד העמותה, ראש המועצה האזורית מטה אשר, הממונה על מעונות חסות הנוער של משרד הרווחה, שופטות ושופטי נוער, שינשונים בעבר ובהווה, מתנדבים, חניכי ובוגרי נירים ועוד רבים. אנחנו מודים לכולכם על שהקדשתם מזמנכם והגעתם להתרגש איתנו.

על צוות לפיד -

- 29 נערים ונערות סיימו את מסלול נירים בהצלחה.
- 90% סיימו עם בגרות מלאה ולנותרים חסרות בחינות בודדות.
- 4 נערים סיימו 4 יח"ל במתמטיקה.
- 2 נערים סיימו 5 יח"ל במתמטיקה.
- 8 נערים סיימו 5 יח"ל באנגלית, ועוד 9 סיימו 4 יח"ל באנגלית.
- 2 נערים סיימו 5 יח"ל ברוסית.
- היחידה המורחבת של צוות לפיד (5 יח"ל) הייתה מדעי הסביבה.

ועכשיו -

- 3 יוצאים למכינות קדם צבאיות.
- 4 יוצאים לשנת שירות.
- 4 יוצאים לשירות לאומי.
- 18 התגייסו או מתגייסים בקרוב.

שאיפה למצוינות!
ליכוד של רס"ל ניר קריצמן

היך אנהיה, ראש צוות אפיד -

צוות יקר שלי אני מלא גאווה בכל אחד ואחד מכם, על כך שהחגגתם אהישאר במסלול של נירים אבל אורכו. על שהחגגתם אהגמודד עם הפחדים האישיים הכי גדולים שלכם, אהגמודד עם חוסר אונים גדול, אהיפגח ואהאמין בדריך.

חשוב לי אומר לכם שאגם מסיימים כהקרים הרהה מעבר אבל ציפיה או משאלה שהייה אי. אגם יוצאים אלווא האמתי עם אכנצ הכאים שקיהאגם והכאים שהחלטגם אקחמ מהגהאיך הנירים. יש הכם יכולוא מופלאוא, הגשימו אוגן. אגם הדוכי כישרון אך זכרו שאין גמאליף אלהודה קשה.

מאחל לכם המון הצלחה בדרכים שהגן גמחור אצלוד בהמשך חייכם, מאחל לכם גרדו אשמור על הקבוצה כמקור אנרגיה אהיטען ממנה זכרו יש כפר שלם מאחוריכם שישמח אצלוד לכם בכל עניין גצטרכו. גודה לכם על הזכור אלווא אגכם כראש צוות ואלמוד מכם רהור.

מסע האורך והמיוחד הזה שהגהאיך הנירים מאפשר עברנו ים של חוויות משגפות: גרנו אג ארץ ישראל היפה אאוכה וארוחהה במסעות מפרכים פיציג ומנטאלי, הקפצו, שיחור קבוצתי, שיחור אישי, השעור וסיטאציות הזויות, ועדו, גהאיכי ספסל, אוהו ופעילויות. כל אלו קידמו אגכם באופן אישי וקבוצתי ויצרו המון חוויות הצלחה ונצעים קסומים.

והשיא- הוא הנצעה הזה ממש. כשאגם עוד נצע גלו על ההמה הזכור עצמכם.

כי החגגתם נירים, כי החגגתם בחיים וכי החגגתם אגדול.

אני כל כך גאה בכם על כך.

גאה אהיוג חלק מכם.

שאיפה למצוינות!
לזכרו של רס"ל ניר קריצמן

שגית, אמא של שקד, בוגר צוות לפיד -

תמיד ידענו ששקד הוא ילד בסיכון, אבל אף פעם לא חשבנו שנגיע לנקודה כזאת בחיים שבה נוציא אותו מהבית ונבקש מאנשים אחרים שיעשו עבורנו מה שהאמנו שהוא תפקיד בלעדי של הורים. גם כשפתחנו תיק ברווחה, זה היה כדי שנוכל להיכנס לתכנית הדרכה מיוחדת. לא חשבנו שהתיק הזה יעזור לנו כמה חודשים אחרי זה להכניס את שקד לנירים. חשבנו שהתופעות שאנחנו רואים יחלפו. שאולי אנחנו רכים מידי וצריך יותר החזקה וגבולות, ואחר כך שאולי אנחנו נוקשים מידי וצריך בכלל יותר רכות.

ניסינו הכל, ובכל זאת הילד הלך ונשמט לנו מבין הידיים. ואז התחלנו לקבל טלפונים מאנשים שראו, ושמעו, מצלמות ששקד הופיע בהן, ופתאום הקב"טית של היישוב מעורבת, וגורמים בוועד. פתאום יש אנשים ביישוב שלא מרשים לילדים שלהם להיפגש עם שקד, ויש אנשים שמתחילים לדבר גם עליו, ואני שומרת על ראש מורם כי אני לא רוצה להישבר, בטח לא מול כל הצדקנים מסביבי שהילדים שלהם לא יותר טובים, אבל בכל פעם שהוא יוצא מהבית אני פוחדת שהטלפון הבא שיגיע, יהיה מתא מעצר. כלפי חוץ אני ממשיכה ללכת זקוף, אבל מבפנים אני מתחילה להתעייף. הזוגיות מתחילה לשלם מחיר, שלא לדבר על זה שיש עוד 3 ילדים שמקבלים פחות תשומת לב, וגם הם חשופים לכל המתח הזה. מוצאת את עצמי יותר ויותר מתפרצת. לא אוהבת את עצמי במצבים האלה. מצד אחד הלב יוצא אל שקד, ומצד שני יש כלפיו גם כעס, אני זוכרת מהתקופה הזאת בעיקר בדידות. בדידות איומה שחוזרת מתחת לעור לתוך העצמות. ואז, ממש ברגע אחד של הארה, הבנתי שאני לא יכולה יותר לבד. שנגמרו לנו הכלים לעזור. על נירים שמענו דרך אנשים שעבדו שם, ומעבר לזה שזה מקום שמחנך נוער בסיכון דרך השטח, לא ידענו על נירים שום דבר. ובכל זאת, בלי לבקר שם אפילו, ידענו ששקד צריך להגיע לשם. זה לא היה קל במקום בו אנחנו גרים. תחושת אשמה כבדה שלא הצלחנו לתת לילד שלנו מה שהוא צריך, לילות בלי שינה, בכי, קושי משפחתי, בין היתר כי אחיו הגדול של שקד מתעתד להיות ש"ש בחוות נירים בהרים. לא ידענו איך אפשר לצאת מהמבוך הזה. הרגשנו שהמשפחה מתפוררת לנו. שאנחנו מתפוררים. זה היה כמו ללכת אל הלא נודע, בתוך מנהרה חשוכה. אבל ניסים קורים, ולפני 4 שנים הוצאנו את שקד מהבית למכינה בנירים. יש לנו ילד בפנימיה לנוער בסיכון, ואנחנו כמו ידיו הוצאנו אותו מהבית. הייתי מגיעה למפגשים בנירים ושואלת את עצמי מה אני עושה פה. ואולי עשיתי טעות חמורה. אולי המצב של שקד רק יחמיר פה. איזו מן אמא אני. כל השנה הראשונה בכיתי. אמא בגן שבו אני עובדת שואלת אותי: "יכול להיות שראיתי אותך בנירים?" ואני עונה לה: "כן. הבן שלי שם". אהה... היא מחייכת. ש"ש? לא. אני עונה לה. חניך. החיוך נמחק לה מהפרצוף. היא נבוכה, ולי לא אכפת, אני רק מתפללת שאוכל להמשיך להגיד שהוא חניך בנירים, שהוא לא יעוף הביתה, כי אני אשבר אם זה יקרה. ואז נקודת המפנה. תהליך אוהל של חודש בתוך הכפר. אני מרימה את הראש ורואה חבורת אנשים ונשים נחושים ואמיצים, נלחמים על הילד שלי. לא מוותרים לו, לא מוותרים עליו, ולא מוותרים

לעצמם באותה מידה. הילד עבר מאפס למאה. בכל הכוח. גילי מודיעה לי שלדעתה הוא יכול לעשות בגרות מלאה. בגרות מלאה?? איך?? שקד לא קרא בלי ניקוד עד כתיב ה'. הוא חוזר לצוות ומתחיל לעבוד. עוזר בכל דבר, בוחר חברים אחרים, יוצר קשר עם ברק ועם שרית, לאט לאט מדבר יותר, מגיע הביתה, שותף.

שקדי, אהוב ליבי,

שתי אמהות יושבות בגן השעשועים. האחת שואלת- מי זה הבן שלך? זה שכל הזמן נופל? עונה לה השניה- לא, הבן שלי הוא זה שכל הזמן קם.

בכל השנים הקשות האלה אף פעם לא שברת את הכלים. תמיד ניצרת את הבוץ וקמת לעוד סבב של מאמץ. לא ויתרת אף פעם. לא ברחת, לא התייאשת. אתה השראה עבורנו, ואנחנו גאים בפלא שאתה. גם בתקופות השפל תמיד סיפרנו עליך בגאווה.

ולכם- כל הנערים והנערות שיושבים כאן, שלקחתם אותנו למסע הכי משמעותי בחיים שלנו, כדי שנפקח עיניים ונראה אתכם- כמה אתם פלאיים, וכמה אנחנו, ההורים, צריכים לחתור ללא מורא וללא משוא פנים כדי שנוכל לתת לכם את התנאים המיטביים לפרוח.

שקד, וכולם- אין לי ספק שתהיו חוד החנית של החברה הישראלית כל עוד ערכי נירים יהיו נר לרגליכם.

שאיפה למצוינות!
לזכרו של רס"ל ניר קריצמן

מכתב לחניך ממיכל קפלן רוקמן, נשיאת בתי משפט השלום לנוער, השופטת שלך -

חג סיום והתחלה שמחים!
אתה עומד על הבמה, עם החברים למחזור, מול כל האורחים, חניכי נירים, הצוות המלווה, מול המשפחה וההורים, ובעיקר עם עצמך. בערב מרגש של סיום תקופה משנת חיים, סיום פרק נירים. הגעת לכאן עם כל כך הרבה חששות וספקות, בספטמבר לפני כמעט שנתיים. מתוך בחירה והחלטה לעשות שינוי. קדמה לכך תקופה קשה מאד - של התדרדרות בשכונה, פתיחת תיקים עד למקרה החמור מאד שהוביל אותך למעצר. שם היתה הבחירה הראשונה שלך לשנות דרך וכיוון. בחרת וקיבלת הזדמנות מבית המשפט לצאת לחלופת מעצר. ואכן, אחרי תקופת התארגנות שם, הוכחת לעצמך ולי, שאתה בוחר, יכול, מסוגל, רוצה ועושה. ובחרת, התקבלת לנירים, ושוב קיבלת הזדמנות. יד ארוכה הושיט לך בית המשפט ושולבת תחת תנאים בנירים. צעד צעד, עקב בצד אגודל, עם ספקות בדרך, משבר באמצע, אך הרבה אומץ ונחישות - בחרת. והיום - בעמידה איתנה ולב כה נרגש - אתה בוגר נירים! לצערי מסיבות שהסברתי לך בשיחה אישית בטלפון לפני שבועיים, איני נמצאת איתך הערב באולם. אך אני בליבי איתך, מלווה אותך בהתרגשות כה רבה והרבה נחת וגאווה. מדמיינת את אמך דומעת בהתרגשות ואת משפחתך לצידך, ובעיקר אותך - כה נרגש על הבמה, כנציג המחזור המסיים, זקוף ומחייך ויודע שהרווחת במאמץ ועבודה קשים את חייך. בנית לעצמך הווה ועתיד, תוך הכרה ואחריות על העבר. אני סומכת עליך ויודעת שתבחר ותתמיד בדרך הנכונה שסללת לעצמך בשנתיים האחרונות בנירים. מחכה להתעדכן ממך בקרוב, בסוף הטירונות. מאחלת לך בכל לבי דרך צלחה וחיים ישרי דרך שמחים, גאה בך על המסע שלך ושמחה שאפשרתי לך את הדרך שבחרת. יום חג שמח וברכת הצלחה מקרב לבי.

שאיפה למצוינות!
ליכוד של רס"ל ניר קריצמן

"אפני נירים חשבה שני ארון העולם ... הייתי צונה אכא מהשוק, ישן בקרטונה ועובד בסבאוג הגעסקי האשוד...
שגיתי כחיות של אכוחוואו אשכוח אג החרא שזוכר עזי... והקוטטגי הכוא הצדמנת רק כדי אהניש יוגר גכה...

אחרי כל המסעות הספסאים, ההקצרות, השיחות, האימונים, המחויבות והעבודה הצווגית והקבוצתית,
פגאוק אני אדק אחי. פגאוק החיים שלי צבעוניים, מאים העשייה, המשמעות, המטרות והחיי חברה"

"עם השיחות והפיתוחים אמדתי אקבא גשומת אה באופן חיובי ומבאי אהציק. אחרי שנה הכפר הדמתי הביגה,
שם הבנתי שאתי חייב אג אמון הסל ודדך כי אין אי מקום אחי החיים שיהיה העוזן שלי.
החלטתי אהשאר פנירים...

אמרו שקושי אמדתי כפא היסודי, הצלחתי אהוציא בקרות מאה ואפילו אהחיה א 5 יחידות במתמטיקה.
אחרי שני גיבושי שייטג שלא עברתי הגקבאלי איחידת דובדקן, והגאווה הכי גדולה שלי, הגקבאלי אשג שינוי בשנה
הבאה הפניחיה אנדריס הסיכון"

"כשהלעתי אהכיתה אה הבנתי מה נוצים ממני. אקחו אי אג הפאפון אמרו אי אהספד , הציקו מאוי סמכות
דברים שלא האמנתי שיקרו אי כפאל, עברתי 12 גהאיכי ספסא וגהאיך אוהא רק בשנה הכאשונה שלי...

חציתי אהחווה שונה, אה נכנס אקומבינות, בוחר אעצמי חברים שעושים אי טוב, הגמלתי אהנך אג הצוות הצעיר,
קיבאלי אישור צוגיות ביושר וגדאלי מאוד בצוגיות שלי."

צוות לפיד, עלו והצליחו ♥ משפחת נירים

www.nirim.org

חפשו אותנו ב-
'עמותת נירים'

עגלו לנו לטובה
נירים: www.round-up.org.il